

นั่งรถเที่ยวอเมริกาจากตะวันตกวกไปตะวันออก

ครั้งที่สี่เดินทางไปเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ พักที่ลอสแอนเจลิส ไปคราวนี้ได้ไปเที่ยวเมืองซานดีเอโก ประเทศเม็กซิโกด้วย ปิยพัฒน์ พิณรุฬห์ บุตรชายได้ขับรถยนต์พาไปเที่ยวจากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออกของอเมริการะหว่างวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รวม ๕ วัน ๘ คืน โดยค่าไหนดอนนั้น ส่วนมากพักโรงแรม โดยออกจากลอสแอนเจลิส แวะชมเมือง Lasvegas รัฐ Nevada เข้ารัฐ Utah แวะชมแคนยอนข้างทางบ้าง ที่เข้าชมมากหน่อยคืออุทยานแห่งชาติ Yellow Stone อยู่ในรัฐ Idaho ได้ชมน้ำพุร้อน น้ำตก ทะเลสาบ วิวป่าก็มีมากมาย แล้วเดินทางต่อผ่านรัฐ Montana เข้าชมเมือง Buffalo รัฐ Wyoming ที่น่าสนใจได้ชมภาพแกะสลักอดีตประธานาธิบดีอเมริกัน ๔ คนบนภูเขาที่เรียกว่า Mount Rushmore National Memorial อยู่ในรัฐ South Dakota จากนั้นเดินทางต่อเข้ารัฐ Minisota รัฐ Wisconsin ได้แวะชมเมือง Chicago รัฐ Illinois ๑ วัน จากนั้นก็เดินทางผ่านรัฐ Ohio พักและเที่ยวชมเมืองที่วอชิงตัน ดี ซี หลายวัน จึงเดินทางกลับเมืองไทยเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ออกเดินทางจากเมืองไทย

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ ออกเดินทางจากบ้านโดยบุตรสาว (ปิยพัฒน์ พิณรุฬห์) ขับรถไปส่งที่สนามบินสุวรรณภูมิ แล้วเดินทางโดยเครื่องบินสายการบินไชน่าแอร์ไลน์ (ค่าเครื่องบินเที่ยวไปจากไทยถึงลอสแอนเจลิส เที่ยวกลับจากวอชิงตัน ดี ซี ถึงลอสแอนเจลิส จากลอสแอนเจลิสถึงไทย รวมทั้งสิ้น ๕๕,๘๕๐ บาท) ผู้ที่เดินทางไปด้วยคือคุณธงชัย อุบลศักดิ์พระธรรมกายจะไปถ่ายทำรายการโทรทัศน์ที่วัดในอเมริกาเพื่อนำมาออกอากาศทางโทรทัศน์ดี เอ็ม ซี เครื่องบินออกจากสนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเวลา ๑๗.๐๕ น. แวะสนามบินเตาหยวน กรุงไทเป เมื่อเวลา ๑๙.๔๕ น. (เวลาท้องถิ่น) เพื่อเปลี่ยนเครื่องบินใหม่ จึงต้องลงจากเครื่องบินแล้วเดินไปตามลูกศรให้เข้าไปนั่งในรถรางๆ เล่นพาไปยังจุดที่จะรอขึ้นเครื่องบินลำใหม่ นั่งรอขึ้นเครื่องบินลำใหม่ นานพอสมควร ลองเปิดเน็ตบุ๊คเชคดูว่ามี Wiress ให้ใช้ไหม ปรากฏว่าไม่มี จึงออกไปเซคอีเมลล์ฟรีจากคอมพิวเตอร์ตามริมทางเดิน ซึ่งในสนามบินสุวรรณภูมิของเรายังไม่มียบริการให้ฟรี เมื่อขึ้นเครื่องบินลำใหม่ได้ที่นั่งตรงกลางทั้งสองคน ขนบด้วยคนจีนสตรีทั้งซ้ายขวา รู้สึกอึดอัดจะเข้าห้องน้ำก็ยุ่งยากพอสมควร เครื่องบินออกเวลา ๒๓.๒๐ น (เวลาท้องถิ่น) แอร์นำอาหารมาแจกคงเป็นอาหารมื้อเย็นหรือมื้อค่ำก็ต้องทานเพราะหิวมากแล้ว จากนั้นก็นั่งหลับบ้าง ดูหนังบ้าง ถึงเวลาอาหาร ห่างจากอาหารมื้อที่แล้วราว ๖ ชั่วโมงก็ได้ทานอาหารอีก จนกระทั่งถึงสนามบินลอสแอนเจลิสเวลา ๒๐.๐๕ น. (เวลาท้องถิ่น) รวมเวลาที่อยู่บนเครื่องบินราว ๑๓ ชั่วโมง

ปัญหาที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ (ถึงอเมริกายังเป็นวันที่ ๑๒ ตุลาคม เวลาที่ลอสแอนเจลิสช้ากว่าไทย ๑๖ ชั่วโมง) เมื่อเครื่องบินถึงสนามบินลอสแอนเจลิส ก็ลงจากเครื่องบินไปเข้าคิวผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ถามผมว่าจะไปพักที่ไหน ผมบอกว่าพักที่วัดพระธรรมกาย แคลิฟอร์เนีย เขาคงไม่รู้ซัก เนื่องจากผมได้ไม่ได้จำบ้านเลขที่ ชื่อถนน ชื่อเมืองของวัดไว้ ทำให้วุ่นวายล่าช้าเพราะทุกคนไม่รู้เรื่อง ภาษาของผมก็ไม่แข็งแรง คุณธงชัยก็ผ่านไปก่อนแล้ว เจ้าหน้าที่จึงพาไปพบกับเจ้าหน้าที่ที่พูดภาษาไทยได้ และเดินหาคุณธงชัยให้มายืนยันว่าจะไปพักที่ไหน เพราะคุณธงชัยจดไว้ จึงผ่านไปได้ ปิยพัฒน์ พิณรุฬห์ (บุตรชาย) มารับที่สนามบินถามว่าทำไมช้าจัง จึงเล่าปัญหาให้ฟัง ปิยพัฒน์รับไปพักที่วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนียซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเล็กๆ ชื่อ “เมืองอาซูซา” รัฐแคลิฟอร์เนีย

เมื่อผู้เขียนมาพักอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนียจึงขอแนะนำให้รู้จักรัฐแคลิฟอร์เนีย พอสังเขปดังนี้ รัฐนี้มีชื่อภาษาอังกฤษว่า **California** เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ดิคมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุดและมีพื้นที่เป็นอันดับสามในสหรัฐฯ อักษรย่อของที่ทำกรไปรษณีย์สหรัฐคือ CA มีชื่อเล่นว่า "The Golden State" ซึ่งมีที่มาจากทุ่งหญ้าที่เปลี่ยนเป็นสีทองในฤดูแล้ง (ไม่เกี่ยวกับการตื่นทองในรัฐแคลิฟอร์เนียแต่อย่างใด) ประชากรส่วนมากอยู่ทางใต้ของรัฐมากกว่าทางตอนเหนือ

เมืองสำคัญของรัฐนี้มีหลายเมือง เช่น ลอสแอนเจลิส แซคราเมนโต (เป็นเมืองหลวงของรัฐ) แซนดีเอโก แซนแฟรนซิสโก แซนโฮเซ ส่วน เมืองอาซูซา เป็นเมืองที่วัดตั้งอยู่เป็นเมืองเล็กๆ สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงที่นักท่องเที่ยวส่วนมากรู้จักได้แก่ ฮอลลีวูด (Hollywood) ดิสนีย์แลนด์ (Disneyland) อุทยานแห่งชาติโยเซมิตี (Yosemite National Park) ทะเลสาบทาโฮ (Lake Tahoe) สวนสัตว์แซนดีเอโก (San Diego Zoo) นอกจากนี้ในส่วนของใจกลางเมืองแซนแฟรนซิสโกและลอสแอนเจลิสยังเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวนิยมแวะเที่ยวกันด้วย

ช่วงที่ผมพักที่วัดได้ทานอาหารของวัดทั้ง ๓ มื้อ มื้อเช้ามื้อกลางวันมีสาธุชนนำอาหารมาถวายพระและเพื่อเจ้าหน้าที่ของวัดด้วย ถ้าวันไหนไม่พอเจ้าหน้าที่ของวัดก็ทำเพิ่มเติม มื้อเย็นก็ทานอาหารที่เหลือจากมื้อกลางวันนำมาอุ่น ถ้าไม่มีเหลือก็ทำบะหมี่สำเร็จรูปทาน ที่พักของวัดมีเรือนแถวชั้นเดียวหลายหลังแต่ละหลังแบ่งห้องเล็กๆ พักได้ห้องละ ๑ คน แบ่งบริเวณของชายและหญิง นอกจากนี้ที่พักมีอาคารหลังใหญ่ ๒ ชั้น ชั้นบนเป็นที่พักของพระสงฆ์ ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ห้องอาหาร ห้องครัว และมีโบสถ์อีกหลังหนึ่ง ทราบว่าอาคารทั้งหมดเป็นคฤหาสน์ของเศรษฐีชาวอเมริกันขายให้วัด ขณะที่พักอยู่ที่วัดได้ช่วยงานวัดและร่วมกิจกรรมของวัดบ้าง เช่น สวดมนต์นั่งสมาธิตอนเช้ามีดและตอนค่ำในโบสถ์ ช่วยปิยพัฒน์และเจ้าหน้าที่ของวัดทำสื่อซีดีบ้าง ดิสดิกเก็ตชื่อที่อยู่ของสาธุชนบนหนังสือที่จะส่งทางไปรษณีย์บ้าง ได้ออกไปทานแฮมเบอร์เกอร์ที่ร้านของเพื่อนคนไทย ดิครรถเจ้าหน้าทีของวัดไปธนาคาร ไปเติมน้ำมันรถยนต์ซึ่งต้องเติมเอง ไปไปรษณีย์

ไปยืมหนังสือที่ห้องสมุด ไปช่วยซื้อของที่ศูนย์การค้า ส่วนอินเทอร์เน็ตก็ใช้ที่สำนักงานและที่ห้องพักก็ใช้ได้

วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ทางวัดจัดพิธีตัดปอยผมและปลงผมผู้ที่อุปสมบทราว ๕๐ คน ผู้ที่จะอุปสมบทเป็นสาธุชนคนไทย คนลาว ชาวอเมริกันก็มีบ้าง มีสาธุชนมาร่วมพิธีและนำอาหารมาถวายพระและนำมาเลี้ยงสาธุชนด้วย

วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ มีพิธีบรรพชาสามเณร

วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้ไปร่วมพิธีอุปสมบทที่วัดไทยลอสแอนเจลิส มีรถตู้ ๒ คันรับเจ้าหน้าที่ของวัดไปร่วมพิธี รถบัสรับสามเณรไป ๑ คัน เจ้าอาวาสวัดไทยลอสแอนเจลิสเป็นอุปัชชาลัยใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าจะเสร็จพิธี เสร็จพิธีแล้วมีการถ่ายรูปหมู่หน้าโบสถ์ แล้วสาธุชนได้ถวายปัจจัยพระพระภิกษุใหม่เป็นเสร็จพิธี จึงเดินทางกลับวัด

พระภิกษุเดินธุดงค์

พระภิกษุบิณฑบาตร

ร้านขายแฮมเบอร์เกอร์ของเพื่อนคนไทย

เติมน้ำมันรถยนต์ซึ่งต้องเติมเอง

ที่ทำการไปรษณีย์เมืองอาซูซ่า

บริษัทให้เช่ารถยนต์

ชม Memorial Park Mortuary

วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปียพัฒนาไปชมสถานที่ที่บรรจุกระดูกของคนตายชาวจีนบนภูเขา ชื่อว่า “Memorial Park Mortuary” เนื่องจากมีคนจีนอาศัยอยู่ในอเมริกาจำนวนมาก จึงสร้างสถานที่บรรจุกระดูกของญาติพี่น้องที่ถึงแก่กรรมแล้ว มีบริเวณกว้างขวางมาก

สถานที่ที่บรรจุกระดูกของคนตายชาวจีนบนภูเขา

ไปเที่ยวเมืองซานดิเอโก และเข้าไปประเทศเม็กซิโก

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้ไปเที่ยว เมืองซานดิเอโก และเข้าไปประเทศเม็กซิโก คุณนะ ขับรถยนต์ส่วนตัวพาคณะที่ไปจากเมืองไทยไปเที่ยวเมืองซานดิเอโก แวะรับบุตรสาวที่หอพักของมหาวิทยาลัย แล้วให้บุตรสาวขับรถพาไปชมอ่าวซานดิเอโก ซึ่งมีเมฆน้ำจำนวนมาก ทราบว่า กิจกรรมยอดฮิตของเมืองซานดิเอโกคือการล่องเรือชมอ่าวซานดิเอโกนี้ อาจจะเรียกได้ว่าเป็นธรรมเนียมของเขาก็คงได้

จากนั้นได้ไปชมเมืองเก่าซานดิเอโก สวนประวัติศาสตร์โอลด์ทาวน์ อุทยานประวัติศาสตร์เมืองเก่าซานดิเอโก พิพิธภัณฑ์ซึ่งมีห้องนิทรรศการเล่าประวัติของเมืองเก่า รูปปั้นของบุคคลสำคัญของเมือง แล้วข้ามสะพาน Coronado Bay ไปยังเกาะโคโรนาโด (Coronado) ได้ทานอาหารกลางวันเป็นอาหารพื้นเมือง แล้วนั่งรถต่อเข้าไปยังเมืองติฮัวนา (Tijuana) เมืองชายแดนของประเทศ

เม็กซิโก ต้องเสียเวลารอคิวตรวจคนเข้าเมืองนานมาก ได้เดินชมเมืองเล็ก ๆ มีร้านค้าแปลกๆ เช่น ขายหมวกขนาดใหญ่ ขวดโคคาโคลารูปทรงแปลก ๆ ร้านขายเสื้อผ้า ของที่ระลึก เขาสัตว์ สุรา เบียร์ อาหาร กาแฟ ไก่ย่าง เพียวกลับคุณนะซื้อไก่ย่างมากินในรถด้วย ถึงวัดค่าแล้ว

อ่าวซานดีเอโกและแม่น้ำจำนวนมาก

เมืองเก่าซานดีเอโก

สะพาน Coronado Bay จากซานดีเอโก-เกาะโคโรนาโด

อาหารพื้นเมือง

เดินชมเมืองเมืองติฮัวนา ชายแดนเม็กซิโก

ลองสวมหมวกชาวเม็กซิกันในเมืองติฮัวนา

ขวดโคคาโคล่าที่แปลกตาที่เมืองติฮัวนา

ร้านขายสุราในเมืองติฮัวนา

จึงขอแนะนำให้รู้จักเมืองแซนดีเอโก หรือ ซานดีเอโก (San Diego) ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสองของรัฐแคลิฟอร์เนีย และอันดับที่ 9 ในสหรัฐอเมริกา มีประชากรโดยประมาณ 1,279,329 คนในปี 2008 เมืองชายฝั่งนี้ตั้งอยู่ในซานดิเอโกคันทรี ซึ่งอยู่ใกล้กับจุดศูนย์กลางทางเศรษฐกิจอย่างเมืองซานมาร์คอส จากการสำรวจของฟอร์บ เมืองซานดีเอโกนี้ถืออยู่อันดับ 5 ในเมืองที่รวยที่สุดในสหรัฐ อุตสาหกรรมหลักของซานดิเอโกคือ สิ่งทำมือ, การทหาร และการท่องเที่ยว

ส่วน เม็กซิโก (Mexico) หรือชื่อทางการคือ สหรัฐเม็กซิโก (United Mexican States) เป็นประเทศในทวีปอเมริกาเหนือ มีพรมแดนทางทิศเหนือจรดสหรัฐอเมริกา ทิศใต้และทิศตะวันตกจรดมหาสมุทรแปซิฟิก ทิศตะวันออกเฉียงใต้จรดกัวเตมาลา เบลีซ และทะเลแคริบเบียน ส่วนทิศตะวันออกจรดอ่าวเม็กซิโก เนื่องจากครอบคลุมพื้นที่ถึงเกือบ 2 ล้านตารางกิโลเมตร เม็กซิโกจึงเป็นประเทศที่มีเนื้อที่มากที่สุดเป็นอันดับที่ 5 ของทวีปอเมริกา และเป็นอันดับที่ 14 ของโลก นอกจากนี้ยังมีประชากรมากเป็นอันดับที่ 11 ของโลก โดยมีการประมาณไว้ว่า เมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ประเทศนี้มีจำนวนประชากร 111 ล้านคน

วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ พระภิกษุใหม่ตั้งแถวออกบิณฑบาตรไปตามถนน มีสาธุชนคนไทยนำอาหารแห้งมาใส่บาตร ชาวอเมริกันที่ดั่งบ้านเรือนอยู่บริเวณนั้นต่างออกมาชื่นชมด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เคยพบเห็นมาก่อน บางคนก็นำอาหารแห้งมาใส่บาตรด้วย

วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ ทางวัดมีพิธีทอดกฐิน มีสาธุชนมาร่วมพิธีจำนวนมาก มีการตั้งเต็นท์อาหารหลากหลายเลี้ยงสาธุชนที่มาร่วมงานด้วย

วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ ร้านอาหารของคนไทยชื่อ “มิ่งขวัญ” นิมนต์หลวงพี่สัมมา หลวงพี่บุญชู และพระภิกษุใหม่ ๑ รูปไปฉันอาหารที่ร้าน คุณลีลาวดีและมารดา คุณนิวัฒน์ (คนขับรถ) และผมเป็นลูกศิษย์ไปปรับเลี้ยงอาหารด้วย มีอาหารไทยหลายอย่าง เช่น ต้มยำกุ้ง ต้มยำปลา ปลาทอดไข่เจียว เนื้อทอด ผัดผักรวม และชาเย็น ตอนเย็นเตรียมจัดของลงกระเพื่อเดินทางฟຽ່ງนี้

วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ คิดว่าจะเดินทางวันนี้ ปรากฏว่าบิณฑบาตยังสะสางงานไม่เสร็จ ต้องเลื่อนไปฟຽ່ງนี้ จึงได้ช่วยงานวัด ไปปรณณีย์

เช่ารถยนต์เพื่อเดินทางสู่ลาสเวกัส รัฐเนวาดา

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ตอนเช้าบิณฑบาตชวนไปเช่ารถยนต์เพื่อจะใช้บัตรเครดิต มีสาธุชนคนลาวไปช่วยติดต่อประสานงานให้ด้วย เช่ารถยนต์เป็นรถเก๋งรวม ๘ วัน ค่าเช่า ๒๘๕ เหรียญ (ราว ๘๕๐๐ บาท) เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น.จึงออกเดินทางจากวัดพระธรรมกาย ฯ เมือง Azusa รัฐแคลิฟอร์เนีย สู่ รัฐเนวาดา ไปกันสองคน เตรียมกาแฟ ผลไม้ นมกล่องไปกินกลางทางด้วย ออกจากที่พักครึ่งเดียวก็ผ่านทะเลทรายสุดสาธา ถึงเมืองลาสเวกัส รัฐเนวาดา (Nevada) ซึ่งตั้งอยู่กลางทะเลทรายราว ๑๗.๐๐ น. แวะชมเมืองและศูนย์การค้าที่หุหรามากราว ๑ ชั่วโมง

เนื่องจากเมืองลาสเวกัสตั้งอยู่ในรัฐเนวาดา จึงขอแนะนำให้รู้จัก รัฐเนวาดา (Nevada) พอสังเขปดังนี้ เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ประชากรในรัฐนี้มีประมาณ 2,414,807 คน (พ.ศ. 2548) โดยเพิ่มขึ้นจาก 1,998,257 คน (พ.ศ. 2543) ในปี 2550 เนวาดามีประชากร 2,565,382 คน รัฐเนวาดาเป็นรัฐที่มีการเติบโตของประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา เมืองสำคัญของรัฐเนวาดา ได้แก่ ลาสเวกัส รีโน และเมืองหลวง คาร์สันซิตี บุคคลสำคัญจากรัฐเนวาดาได้แก่ อังเดร อักสซี นักเทนนิส ป้ายทะเบียนรถยนต์ ของรัฐเนวาดา โดยมีสัญลักษณ์พิเศษบนตัวอักษร a ตัวที่สอง เพื่อบอกความแตกต่างจากเสียงทั่วไป ชื่อรัฐเนวาดามาจากภาษาสเปนมีความหมายถึง หิมะ ชื่อรัฐเนวาดานิยมอ่านทั่วไปว่า "เนวาดา" แต่คนในพื้นที่จะเรียกรัฐเนวาดาว่า "เนเวดา" ในปี พ.ศ. 2548 ทางรัฐได้ออกแบบป้ายทะเบียนรถยนต์แบบใหม่ เพื่อช่วยให้คนอื่นรู้จักการออกเสียงที่ถูกต้องทางท้องถิ่น

ส่วนเมืองลาสเวกัส (Las Vegas) เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ในรัฐเนวาดา เป็นสถานที่ที่ชาวอเมริกันและคนทั่วโลก ให้ฉายาว่า "เมืองแห่งบาป" (Sin City) นักเขียนบางคนให้ชื่อว่าเป็น "America's Playground" หรือ "สนามเด็กเล่นของสหรัฐอเมริกา"

เมืองลาสเวกัสเป็นเมืองและสถานที่ที่มีลักษณะพิเศษ เพราะเมืองทั้งเมืองเจริญเติบโตขึ้นมา จากความก้าวหน้าของกิจการการพนัน เป็นแรงดึงดูดหลักให้นักท่องเที่ยวหลั่งไหลเข้ามา ต่อมาก็ได้ พัฒนาไปสู่ธุรกิจบริการใกล้เคียง ได้แก่ โรงแรม ศูนย์แสดงสินค้า ศูนย์ประชุม ร้านอาหาร ห้างสรรพสินค้า ซึ่งล้วนแล้วแต่มีความโอ่อ่าอลังการ และขนาดใหญ่มากกว่าที่อื่นในโลก จะหาได้ ค่อนข้างยากที่จะมีบ่อนการพนัน และ โรงแรมมารวมตัวกันอย่างแน่นหนาในบริเวณใกล้เคียงกัน เหมือนกับเมืองลาสเวกัสแห่งนี้ ปัจจุบันนี้ คนไปที่ลาสเวกัสไม่ได้ไปเพราะต้องการที่จะไปเล่น การพนันหรือไปดื่มกินให้สนุกเป็นหลักอีกต่อไป แต่ไปเพื่อให้เห็นลักษณะอันพิเศษของเมืองนี้ ลาสเวกัสเป็นเมืองที่ประชากรหนาแน่นอันดับ 32 ของประเทศในปี 2549

ลักษณะพิเศษของอาคารสถาปัตยกรรมในลาสเวกัส

ศูนย์การค้า

ภายในศูนย์การค้า

มีค้ำแล้วต้องออกจากเมืองลาสเวกัส จะพักโรงแรมในลาสเวกัสคงไม่ไหวเพราะแพงมาก จึงไปขับรถไปหาโรงแรมในเมืองเล็กๆ ได้โรงแรมชื่อ **Rodeway Inn** ตั้งอยู่ในเมือง **St.George** รัฐ **Utah** ค่าโรงแรม ๕๐ เหรียญก็ดีพอสมควร เป็นอาคารสองชั้น มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ ทางโรงแรม มี Internet ให้ใช้ฟรีด้วย อาหารมือเย็นเป็นอาหารที่นำมาจากวัดก็เพียงพอแล้ว

โรงแรมชื่อ Rodeway Inn ที่พักในคืนแรก

รุ่งเช้าวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ หลังทานอาหารเช้าของโรงแรมเสร็จก็ออกเดินทางต่อ ระหว่างทางพบอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง ได้แวะชมเป็นบางแห่ง เช่น สำนักงานอุทยานแห่งชาติ ชื่อ **Kolop Canyons** ซึ่งมีรูปภาพให้ดูมากมาย เป็นต้น

สำนักงานอุทยานแห่งชาติ Kolob Canyons

ภาพ Canyon ในรัฐยูทาห์

และได้แวะชมพิพิธภัณฑ์ของนิคมมอร์มอน ชื่อ Cove Creek Ranch Fort พอขับรถเข้าไปจอดเจ้าหน้าที่ออกมาต้อนรับและพานำชมด้วย มีอาคารเก่าที่รักษาไว้ ภายในอาคารมีทั้งห้องนอน ห้องครัว ห้องรับประทานอาหาร ห้องทำงาน ห้องพักผ่อน รวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้ที่รักษาไว้

เจ้าหน้าที่พาชมพิพิธภัณฑ์

ห้องรับประทานอาหารของมอร์มอน

สิ่งของเครื่องใช้ของมอร์มอน

เดินทางต่อ ราว ๑๖.๐๐ น.แวะชมและถ่ายภาพเมืองซอลต์ เลก ซิตี้ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐยูทาห์ เช่น สำนักงานเมืองซอลต์ เลก ซิตี้ สำนักงานรัฐยูทาห์ และได้เข้าชมห้องนิทรรศการเกี่ยวกับรัฐยูทาห์ด้วย

ขอแนะนำให้รู้จักรัฐยูทาห์ (Utah) พอสังเขป เป็นรัฐทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่บริเวณเทือกเขาร็อกกี มีเมืองหลวงชื่อซอลต์ เลก ซิตี้ เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา เป็นลำดับที่ 45 เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2439 ชื่อของรัฐยูทาห์ มาจากชื่อของเผ่าอินเดียนแดง เผ่ายูท (Ute) ซึ่งหมายถึง "คนบนเทือกเขา" ยูทาห์เป็นรัฐต้นกำเนิดของศาสนาคริสต์ นิกายมอร์มอน สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในรัฐได้แก่ อุทยานแห่งชาติอาร์เชส อุทยานแห่งชาติไซออน และ อุทยานแห่งชาติไบรซ์

เข้าสู่เมือง Blackfoot รัฐ Idaho

ปียพัฒนาขับรถออกจากรัฐยูทาห์เข้าสู่เมือง **Blackfoot** รัฐ **Idaho** ราว ๑๘.๓๐ น.ยังไม่ค่ำมากนักจึงขับรถต่อไปอีกเมืองหนึ่งจนถึงเมือง **Idahofalls** ราว ๒๑.๐๐ น.เข้าพักโรงแรมที่คิดว่าวันก่อน ค่าโรงแรมก็แพงกว่าคือ ๕๘ เหรียญ มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ และมีผู้เย็นให้ใช้ด้วย

สำหรับรัฐไอดาโฮ (**Idaho**) เป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา โดยมีเมืองหลวงชื่อ **บอยซี (Boise)** และมีรหัสย่อว่า **ID** รัฐไอดาโฮมีอาณาเขตพื้นที่ในทางภูมิศาสตร์เท่ากับ 83570 ตารางไมล์ สถานที่ท่องเที่ยว อันโด่งดังของรัฐไอดาโฮ เช่น น้ำพุร้อนลาวา (**Lava Hot Springs**), ถ้ำคริสตัลฟอลส์ อุทยานแห่งชาติเยลโลว์ สโตน (**Yellowstone National Park**) ซึ่งวางแผนไว้ว่าจะเข้าชมพุงนี้

รุ่งเช้าวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๕.๓๐ น. ตื่นนอนเชกอีเมล ทางโรงแรมมีกาแฟสดให้ดื่มทานด้วย แล้วลงไปทานอาหารของโรงแรม ออกจากโรงแรมเวลาประมาณ ๙.๓๐ น. ยังไม่สว่างดี.อากาศก็หนาวมาก หลังการลดนมก็เกร็ดน้ำแข็งด้วย และเริ่มเห็นหิมะบนเชิงเขาบ้างแล้ว เวลาประมาณ ๙.๒๕ น. เข้าเขต รัฐมอนแทนา (**Montana**) ซึ่งเป็นรัฐที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตก และเป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่อันดับ 4 ของประเทศ เมืองหลวงของรัฐคือ เฮเลนา พื้นที่ประมาณ 60% ของรัฐมอนแทนา มีลักษณะเป็นเทือกเขา ชื่อของรัฐมอนแทนา มาจากภาษาสเปน คำว่า *montaña* มีความหมายว่า ภูเขา เศรษฐกิจของรัฐมาจากทางด้านเกษตรกรรม ได้แก่ ข้าวบาร์เลย์ ข้าวหวิต ข้าวโอ๊ต และขณะเดียวกันก็มาจากการท่องเที่ยว โดยมีอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง ได้แก่ อุทยานแห่งชาติเกลเชียร์ และอุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน ในปี 2550 มอนแทนามีประชากร 957,861 คน

เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น.ได้เข้าชม อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน (**Yellowstone National Park**) เสียค่าเข้าชมคนละ ๒๕ เหรียญ โดยนำรถยนต์เข้าไปได้ ตัวเข้าใช้ได้ ๑ อาทิตย์ แต่เราเข้าชมเพียงวันเดียวก็ต้องเดินทางต่อ ได้ชมน้ำพุร้อน น้ำตก ธารน้ำแข็ง ทะเลสาบ และควายป่าไบซัน เป็นต้น

อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน เป็นอุทยานแห่งแรกของโลกและของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่ในเขตติดต่อสามรัฐได้แก่ ไวโอมิง มอนแทนา และ ไอดาโฮ แต่พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในรัฐไวโอมิงถึง 96% เป็นอุทยานแห่งชาติที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐ มีเนื้อที่มากกว่า 2 ล้านเอเคอร์ คือประมาณ 43,750 ตารางไมล์ หรือ 8,992 ตารางกิโลเมตร ภายในอุทยานประกอบไปด้วย ที่ราบสูงและภูเขาสูงมีหน้าผาชัน และมีทะเลสาบเยลโลว์สโตน เป็นอุทยานแห่งชาติที่มีบ่อน้ำร้อน น้ำพุร้อนมากกว่า 10,000 แห่ง และ 250 แห่งเป็นบ่อน้ำพุร้อน (เป็นแมกมาใต้ดินที่พุ่งออกมา) น้ำพุร้อนที่สำคัญคือ น้ำพุร้อนที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดคือน้ำพุร้อนโอลด์ เฟซฟูล (**Old Faithful**) น่าจะแปลได้ว่าน้ำพุร้อนเก่าแก่ที่ชื่อสัตย์ น้ำพุร้อนนี้ไม่ใช่อันที่สูงที่สุดหรือใหญ่ที่สุด หรือพุ่งขึ้นนานที่สุด แต่เหตุที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

ที่สุดก็เพราะเป็นน้ำพุร้อนที่ขึ้นตรงเวลามาก คือประมาณทุก 91 นาที จะพุ่งขึ้นและพุ่งขึ้นเป็นเวลาประมาณ 3-5 นาที และขึ้นได้สูงถึง 130 ฟุต น้ำพุบางอันใหญ่กว่า สูงกว่า แต่ไม่แน่ว่าจะขึ้นเมื่อไหร่ อาจจะ 3 ชั่วโมงหรือเป็นวันถึงจะขึ้นที่ที่น่าสนใจคือน้ำพุร้อนโอล์ด เฟรฟูล ที่มีน้ำพุ่งออกมาทุกๆ 33 และ 93 นาที มีคนรอดูและถ่ายภาพจำนวนมาก

ที่น่าสนใจอีกแห่งหนึ่งคือหุบเขาแกรนด์แคนยอนแห่งเขตโลว์ส โดน (Grand Canyon of the Yellowstone) ซึ่งมีไฮไลต์ที่สำคัญคือน้ำตกเขตโลว์ส โดนอันสวยงาม หินตรงนี้มีสีเหลือง จึงเป็นที่มาของชื่อ Yellowstone และอีกแห่งหนึ่งคือน้ำตกหินปูนขนาดมหึมาและมีความสวยงามมาก ที่เรียกว่า “แมมมอธ ฮอตสปริง” (Mammoth Hot Spring)

นอกจากนี้ยังมีสัตว์ป่าที่น่าสนใจในอุทยานแห่งชาติเขตโลว์ส โดนมากมาย เช่น หมึกริชชี หมึกดำ ควายป่าไบซัน กวางมูส กวางเอลค์ แพะภูเขา บิ๊กฮอร์น แมวป่า หมาป่า เป็นต้น ที่พบมากที่สุดคือ ควายป่าไบซัน

ขับรถชนกวางที่วังตัดหน้า

ขับรถชมภายในอุทยานเกือบทั้งวันจนเย็นค่ำจึงเดินทางออกจากอุทยานราว ๑๘.๐๐ น.ซึ่งเริ่มมืดแล้ว ปิยพัฒน์ขับรถชนกวางที่วังตัดหน้า จึงจอดรถลงไปดูพบว่ากระโปรงหน้ารถยุบ แต่ยังขับต่อไปได้ เพื่อความสะดวกในการโทรศัพท์จึงแวะจอดรถที่พักรถคนเดินทาง ปิยพัฒน์ได้โทรศัพท์ติดต่อบริษัทที่ให้เช่ารถ เขาให้แจ้งความที่สถานีตำรวจก่อน จึงจะนำรถไปเปลี่ยนได้ ดังนั้นปิยพัฒน์จึงขับรถไปยังเมืองที่ใกล้ที่สุดคือเมือง Living Stone เพื่อแจ้งความที่สถานีตำรวจ เขาให้กรอกแบบฟอร์มส่งภายใน ๗ วัน จะส่งที่สถานีตำรวจเมืองใดก็ได้ จากนั้นก็หาโรงแรมพักในเมืองนี้ เพราะดึกแล้ว กว่าจะหาได้ก็เป็นแห่งที่ ๓ เพราะบางแห่งไม่ว่าง บางแห่งแพงเกินไป อาหารมื้อค่ำคือมาม่ากับไก่ย่างที่เหลือจากมื้อกลางวัน

รุ่งเช้าวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลา ๕.๓๐ น.เชคอีเมล ชงชาติ้ม ทำมามาทาน ทานแล้วจึงนึกได้ว่าทางโรงแรมมีอาหารเช้าบริการ จึงลงป็นำขนมปัง กาแฟมาทาน ราว ๕.๐๐ น.เตรียมขนกระเป๋ารขึ้นรถเพื่อนำรถไปเปลี่ยน พบว่ารถที่จอดหน้าโรงแรมคันหนึ่งมีหัวกวางอยู่ที่ยกรถ ตัวกวางอาจอยู่ในรถซึ่งมองไม่เห็น คิดว่าคงไม่ใช่กวางที่ถูกรถชนเมื่อคืน เขาคงล่ากวางได้ไม่ผิดกฎหมาย

นำรถยนต์เข้าไปเปลี่ยนที่สนามบิน Billing City

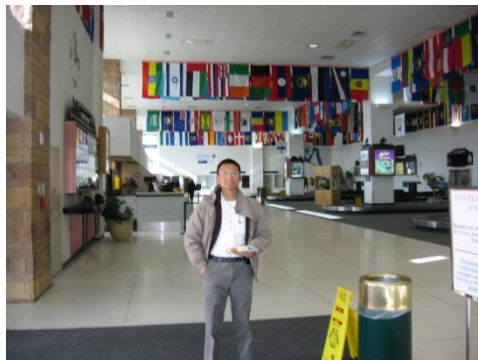
ขับรถราว ๑ ชั่วโมงเศษถึงเมือง Laurel ทางบริษัทให้นำรถยนต์ไปเปลี่ยนที่สนามบิน Billing City เจ้าหน้าที่บริษัทจัดการให้ไม่ยุ่งยากมากนักเพราะโทรศัพท์ตกลงกันตั้งแต่เมื่อคืน เขามอบลูกกุญแจรถให้ แล้วนำรถคันเก่าไปเทียบคันใหม่เพื่อขนกระเป๋ารเข้าของขึ้นรถคันใหม่ รถคันใหม่ใหญ่กว่าคันเก่าซึ่งนั่งได้ ๗ คน ราว ๑๒.๐๐ น.จึงเดินทางต่อ ถึงเวลาทานอาหารกลางวัน ปิยพัฒน์ค้นหาร้านอาหารจีนบุฟเฟ่ต์ทางอินเทอร์เน็ตได้แล้วจึงแวะเข้าไปทาน ค่าอาหารคนละ

๑๐.๕๕ เหยียญ มีอาหารจีนให้เลือกหลากหลาย ทานเสร็จแล้วนำผลไม้ ไม้ ไม้ทอด ขนมปังเพียงเล็กน้อยใส่กระเป๋าไปทานในรถ เวลา ๑๓.๓๐ น.ออกเดินทางต่อ

เข้าสู่รัฐไวโอมิง (Wyoming)

เวลา ๑๕.๑๕ น. เข้าสู่รัฐไวโอมิง (Wyoming) ซึ่งเป็นรัฐตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ภูมิประเทศภายในรัฐมีลักษณะเป็นที่อกเขา เมืองหลวงของรัฐคือ ไชแอนน์ รัฐไวโอมิงเป็นรัฐที่มีประชากรน้อยที่สุดในสหรัฐอเมริกา โดยมีประชากร 493,782 คน ในขณะเดียวกันมีพื้นที่รัฐเป็นอันดับ 10 ของประเทศ มีขนาด 253,554 กม.² รัฐไวโอมิงมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญคือ อุทยานแห่งชาติเยลโลว์สโตน ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ถึง 96% อยู่ในรัฐนี้ ไวโอมิงมีประชากร 522,830 คน

รถแล่นผ่านสองข้างทางซึ่งเป็นทุ่งหญ้าเหลืองอร่ามสุดสายตา เข้าสู่เมือง Buffalo เมื่อเวลา ๑๖.๐๕ น. ขับรถชมเมืองนิดหน่อยแล้วแวะเติมน้ำมันซื้อกาแฟราคาแก้วละ ๒.๓๐ เหยียญไปทานในรถด้วย เวลา ๑๘.๓๐ น.พักรถที่ Rest Area (ที่พักรถ) เพื่อพักผ่อนและเข้าห้องน้ำด้วย พบว่าที่พักรถแห่งนี้จัดอย่างหรูหรา มีเอกสารประชาสัมพันธ์ของรัฐแลเมืองต่าง ๆ มากมาย

Rest Area (ที่พักรถ) รัฐเซาท์ดาโคตา

เข้าเขตรัฐเซาท์ดาโคตา (South Dakota)

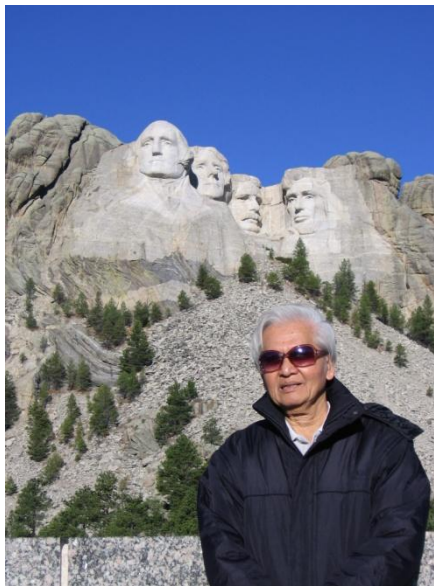
จากเอกสารประชาสัมพันธ์พบว่าเข้าเขตรัฐเซาท์ดาโคตา (South Dakota) แล้ว รัฐนี้ตั้งอยู่บริเวณตอนเหนือของประเทศ ชื่อของรัฐตั้งชื่อตาม ลาโคตาและดาโคตา อินเดียนแดงเผ่าซุ เมืองหลวงของรัฐเซาท์ดาโคตา คือเมือง ปิแอร์ เมืองสำคัญอื่นๆ ได้แก่ ซู ฟอลส์ และ แรพิดซิตี สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของรัฐคือ เมานต์รัชมอร์ อนุสรณ์สถานแห่งชาติ ตั้งอยู่ใกล้เมืองคีร์สโตน โดยบริเวณหน้าผามีรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดี 4 คน ของสหรัฐ ได้แก่ จอร์จ วอชิงตัน, โทมัส เจฟเฟอร์สัน, ทีโอดอร์ รูสเวลต์, และ อับราฮัม ลิงคอล์น และเป็นที่มาของชื่อเล่นของรัฐคือ "รัฐเมานต์รัชมอร์" ซึ่งจะแวะชมพุ่มนี้

เวลา ๑๕.๒๕ น.ถึงเมือง Rapid City ป้ายพัฒนาห้องโทร.ถามราคาห้องพัก เขาบอกว่า ๘๐ เหรียญ ลดให้เหลือ ๕๔ เหรียญ พอจ่ายจริงเป็น ๖๐.๕๕ เหรียญ (รวมภาษีด้วย) โรงแรมชื่อ AmeriInn แต่ก็สมกับราคาเพราะห้องกว้างขวางมาก มีเตียงนอน ๒ เตียงใหญ่ มีหมอนเตียงละ ๔ ใบ ถ้ามกกัน ๘ คนก็นอนกันได้สบาย

ชมรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดี 4 คนของสหรัฐ

รุ่งขึ้นวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ตื่นนอนเวลา ๖.๓๐ น.ลงไปห้องอาหารเพื่อนำกาแฟ น้ำส้ม ขนบปังมาทาน เวลา ๘.๓๐ น.จึงเดินทางต่อเพื่อจะไปชมรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดี 4 คนของสหรัฐเป็นจุดแรก สองข้างทางมีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น Bear Country รีสอร์ทที่มีมากมาย เนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยวตัวเอง ขับรถราว ๓๐ นาทีก็ถึงบริเวณที่จอดรถซึ่งมีถึง ๔ ชั้น เมื่อลงจากรถแล้วต้องเดินต่ออีกไกลพอสมควรจึงจะถึงบริเวณที่ชมและถ่ายรูปรูปแกะสลักอดีตประธานาธิบดีสี่คนของสหรัฐ รูปสลักดังกล่าวอยู่บนเขาหินแกรนิตชื่อว่า เมตร์ซัมเมอร์ (Mount Rushmore) ชาวอเมริกันถือว่าเป็นอนุสาวรีย์ที่ได้รับสมญาว่าเป็นอนุสรณ์สถานแห่งประชาธิปไตย (Shrine of Democracy)

แนวคิดในการแกะสลักรูปขนาดมหึมานี้เริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1923 จุดประสงค์หลักคือเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มายังรัฐทางตอนกลางของประเทศซึ่งอยู่ห่างไกลจากแสงสีและความเจริญ โดยการสร้างอนุสาวรีย์ทางธรรมชาติของประธานาธิบดีสี่คน ที่มีบทบาทสำคัญตั้งแต่มีการประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ ได้แก่ จอร์จ วอชิงตัน (George Washington) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ทีโอดอร์ รูสเวลต์ (Theodore Roosevelt) ทั้งสี่คนนี้ถือเป็นจิตวิญญาณแห่งเสรีชนชาวอเมริกันในช่วง 150 ปีแรกหลังจากการก่อตั้งประเทศ การ

ก่อสร้างทั้งหมดอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1927 - 1941 แต่รวมระยะเวลาที่ใช้ในการก่อสร้างเพียงแค่ 6 ปีครึ่งเท่านั้น เนื่องจากลมฟ้าอากาศและฤดูกาล และปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุน

หลังจากถ่ายภาพแล้วได้เข้าชมห้องประชาสัมพันธ์และจำหน่ายตั๋ว ห้องนิทรรศการประวัติการแกะสลักรูปอดีตประธานาธิบดีทั้งสี่ ซึ่งเขาจัดไว้ดีมาก มีภาพถ่ายขั้นตอนการแกะสลักเป็นภาพขยายขนาดใหญ่ มีอุปกรณ์ในการแกะสลัก เป็นต้น

ภาพถ่ายขนาดใหญ่ในขณะแกะสลัก

เวลา ๑๑.๓๐ น.ออกจากบริเวณเมตซ์ธมอร์ พบโรงแรม ร้านค้ามากมาย แต่ไม่มีคนพัก คงไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวของเขา เดินทางต่อพบ Mobile House (บ้านเคลื่อนที่ได้) เพื่อให้เช่าหรือขาย บ้านที่มีกังหันลมเพื่อใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า

เวลา ๑๒.๓๕ น. แวะเมืองเล็กๆชื่อ Wall เดินดูร้านอาหารไม่มีอาหารน่ากิน ขับรถต่อไปอีกหน่อยพบร้าน Dairy Queen จึงแวะซื้อแซนวิช สอดคอกเป็นอาหารกลางวัน แล้วเดินทางต่อ ช่วงนี้มีทุ่งนากว้างสุดสายตา บางครั้งก็พบกวางนอนตายอยู่ข้างทางคงถูกรถชน ทำให้คิดว่าเดิมเป็นที่อยู่ของกวาง เมื่อคนสร้างถนนผ่าน กวางก็ต้องเดินไปมาหากิน ทั่วๆที่เขาทำรั้วกั้นตลอดเส้นทาง แต่กวางบางตัวคงรอดรู้ไว้บ้าง บางช่วงได้กลิ่นเหม็นของส้วกแต่ไม่เห็นตัว

เวลา ๑๗.๓๐ น.ถึงเมือง Siouxfall ป้ายพัฒนัคั่นทางอินเตอร์เน็ตพบว่าเมืองนี้มีธารน้ำตกไหลผ่าน จึงแวะชมครู่เดียวเพราะมืดแล้ว เดินทางต่อไปแวะพักที่ Rest Area ซึ่งสะอาดมาก พบชายสูงอายุดูแลและเฝ้าอยู่ (ส่วนมากไม่มีคนเฝ้า) เขาบอกว่าจะเฝ้าอยู่ถึงเวลา ๑.๐๐ น.ของวันใหม่

Rest Area

จากเอกสารประชาสัมพันธ์ของรัฐมินนิโซตา (Minnesota) จึงทราบว่าเข้าเขตรัฐมินนิโซตาแล้ว รัฐนี้เป็นรัฐที่ 32 ของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่บริเวณทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา มินนิโซตาเป็นรัฐที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในมิดเวสต์ โดยมีเมืองสำคัญได้แก่เมืองแฟลค เซนต์พอลและมินนิแอโพลิส และเมืองสำคัญต่างๆ เช่น ดูลูธ ในรัฐมินนิโซตาเป็นรัฐที่มีอุตสาหกรรมอาหารสูงรัฐหนึ่งในสหรัฐอเมริกาและทรัพยากรธรรมชาติมากมาย นอกจากนี้ยังมีธุรกิจขนาดใหญ่ที่สำคัญหลายแห่งในรัฐมินนิโซตาได้แก่ แคริกวิน, 3 เอ็ม, ทาร์เกต, เบสต์บาย และมาโยคลินิก ชื่อเล่นของมินนิโซตา คือ ดินแดนหมื่นทะเลสาบ (The Land of 10,000 Lakes) ปี 2550 มินนิโซตามีประชากร 5,197,621 คน

ขับรถต่อไปถึงเมือง Fairmonp เมื่อเวลา ๑๘.๕๕ น. ป้ายพัฒนาโทร.ถามค่าห้องพัก แห่งแรกบอก ๖๐ เหรียญ แห่งที่สองบอก ๑๐๐ กว่าเหรียญ คิดว่าแพงเกินไปจึงขับรถต่อไปอีกเมืองหนึ่งชื่อเมือง Blue Earth ได้โรงแรมชื่อ Super 8 ราคา ๖๗ เหรียญ นับว่าแพงกว่าคืนที่ผ่านมา อุปกรณ์เครื่องใช้และอาหารเช้าก็น้อยกว่าโรงแรมที่พักเมื่อคืนนี้

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ออกจากโรงแรมเมือง Blue Earth เมื่อเวลา ก่อน ๘.๐๐ น.เล็กน้อย (ที่นี่ช้ากว่าเมืองไทย ๑๒ ชั่วโมง เร็วกว่าเมืองอาซูซ่า แคลิฟอร์เนีย ๒ ชั่วโมง) แวะถ่ายรูปรูปปั้นคนสี่เขี้ยวขนาดใหญ่ น่าจะเป็นสัญลักษณ์ของเมืองนี้

รูปปั้นคนสีเขียวขนาดใหญ่ที่เมือง Blue Earth

ช่วงนี้ ๒ ฟากถนนที่ผ่านพบเห็นกังหันลมเป็นจำนวนมากเพื่อใช้ผลิตไฟฟ้า และเป็นย่านทำเกษตรกรรม เช่น ไร่ข้าวโพด ปลูกหญ้าไว้เลี้ยงวัว บ้านแต่ละหลังอยู่ห่างกัน แทบทุกบ้านมีสถานที่เก็บพืชผลทางการเกษตรเป็นแท่งกลม ๆ มีโรงเลี้ยงวัว เห็นม้า ๔ ตัวกำลังลากไถนาที่ยังมีบั้ง กวางนอนตายข้างถนนคงจะถูกรถชนก็มี

กังหันลมใช้ผลิตไฟฟ้า

ที่เก็บพืชผลทางการเกษตรเป็นแท่งกลม ๆ

บ้านแต่ละหลังมีที่เก็บพืชผลทางการเกษตรเป็นแห่งกลม ๆ

เข้าสู่รัฐวิสคอนซิน (Wisconsin) เมื่อเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. รัฐวิสคอนซินเป็นรัฐที่ตั้งอยู่ตอนกลางของสหรัฐอเมริกาตั้งอยู่ในเขตมิดเวสต์ ชื่อวิสคอนซินมาจากชื่อแม่น้ำวิสคอนซิน ซึ่งบันทึกในภาษาฝรั่งเศสว่า "Ouisconsin" มาจากอินเดียนแดง หมายถึงดินแดนของหินแดง รัฐวิสคอนซินมีชื่อเสียงในเรื่องของชีสและผลิตภัณฑ์อื่นจากวัว เมืองสำคัญในรัฐวิสคอนซินได้แก่มิลวอกี แมดิสัน และ กรีนเบย์ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้แก่ มหาวิทยาลัยวิสคอนซินในเมืองแมดิสันและเมืองมิลวอกี ทีมกีฬาที่มีชื่อเสียงได้แก่ ทีมอเมริกันฟุตบอลกรีนเบย์ แพคเกอร์ และ ทีมบาสเกตบอลมิลวอกี บักส์ เมื่อปี ๒๕๕๑ รัฐวิสคอนซินมีประชากร ๕,๖๐๑,๖๔๐ คน

ถึงเวลาทานอาหารกลางวัน แวะทานอาหารที่เมือง **Lacross** พบร้านอาหารจีนแบบบุฟเฟ่ต์ราคาคนละ ๖ เหรียญ นับว่าถูกมาก ไม่เคยพบราคาถูกแบบนี้ มีอาหารให้เลือกทานหลายอย่าง ออกจากร้านอาหารแวะซื้อรองเท้าที่ร้าน Sear ๑ คู่ ราคา ๔๒ เหรียญ เพราะรองเท้าที่ใช้อยู่ชำรุดมาก

ถึงเมือง **Madison** เมื่อเวลา ๑๕.๔๐ น. เห็นน่าสนใจจึงขับรถเข้าไปชมเมืองซึ่งเป็นเมืองเก่า มีอาคารยอดโดมเด่นสง่าเข้าใจว่าเป็นที่ทำการของเมืองนี้

อาคารยอดโดมเมือง Madison

เวลา ๑๖.๕๐ น.แวะพักที่ Rest Area ซึ่งทันสมัยกว่าที่ผ่านมา เช่นมีอ่างล้างมืออัตโนมัติ คือมีน้ำไหลเองเมื่อยื่นมือเข้าไป มีกาแฟและเครื่องดื่มแบบหยอดเหรียญ มีน้ำตาล คอฟฟี่เมทให้เติมเอง ถึงขยะก็แยกเป็นถังพลาสติก อลูมิเนียม แก้ว กระดาษ ตะกั่ว และเศษอาหาร

อ่างล้างมืออัตโนมัติที่ Rest Area

กาแฟและเครื่องดื่มแบบหยอดเหรียญที่ Rest Area

ถังขยะแยกเป็นถังพลาสติก อลูมิเนียม แก้ว กระดาษ ตะกั่วที่ Rest Area

เวลา ๑๗.๒๕ น. เข้าเขตรัฐอิลลินอยส์ (Illinois) รัฐนี้ตั้งอยู่ทางตอนกลางของสหรัฐอเมริกา ชื่ออิลลินอยส์ตั้งโดยนักสำรวจชาวฝรั่งเศส ตามชื่อกลุ่มชาวอินเดียนแดงที่เรียกตัวเองว่า อโลไนเว็ก

(Illiniwek) เมืองหลวงของอิลลินอยส์คือ สปริงฟิลด์ เมืองที่มีชื่อเสียงในรัฐอิลลินอยส์ได้แก่ ชิคาโก รหัสย่อของรัฐอิลลินอยส์คือ IL

เมื่อรถเข้าเขตรัฐนี้ต้องเสียค่าผ่านทาง ๑ เหรียญ แวะทานอาหารเย็นเมื่อเวลา ๑๘.๐๐ น.เป็นร้านตั้งอยู่เหนือถนน ซื่อผัดหมี่จานละ ๒ เหรียญมาทานก็อิ่มแล้ว จากนั้นราว ๑๙.๐๐ น.ก็ขับรถเข้าเมืองชิคาโก ถึงที่พักคือวัดพระธรรมกายชิคาโก เมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น. รีบโทรศัพท์ถึงอาจารย์ ดร.บุญเทือง สมปอง (เพื่อนอาจารย์สมัยที่สอนที่วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี มาทำงานและมีครอบครัวอยู่ที่เมืองบลูมมิงตัน) บอกว่ามาถึงเมืองชิคาโกค่ำมากแล้ว คงไม่ได้แวะไปเยี่ยมเพราะต้องขับรถไปกลับตั้ง ๔ ชั่วโมง พรุ่งนี้อยากชมเมืองชิคาโกสัก ๑ วันด้วย

อาคารวัดพระธรรมกายชิคาโก

ตัววัดวัดพระธรรมกายชิคาโก เป็นอาคารสองชั้น ภายในใช้เป็นอุโบสถนั่งสมาธิได้หลายคน เป็นห้องอาหาร ห้องนอน มีพระสงฆ์ ๓ รูป เจ้าหน้าที่ที่เป็นอุบาสกอุบาสิกา ๖ คน ที่พักสำหรับเจ้าหน้าที่ชายและหญิงของวัดอยู่คนละฟากถนนกับตัววัด ของชายมีห้องนอน ๓ ห้อง มีห้องน้ำ มีห้องใต้ดิน มี Wireless ให้ใช้ มีห้องเอนกประสงค์ต้มน้ำร้อนทำมาฆ่า ชงกาแฟทานได้สะดวก

ทัวร์ เมืองชิคาโก (Chicago)

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ หลังจากทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัดแล้ว คุณเก่ง (เจ้าหน้าที่ของวัด) ขับรถพาไปส่งที่สถานีรถไฟเพื่อไปทัวร์ เมืองชิคาโก (Chicago) จะขับรถไปเองหาที่จอดอยากมาก ใช้บริการรถไฟฟาร์มเลสสะดวกกว่า เมืองชิคาโกเป็นเมืองที่รู้จักกันในชื่อ "เมืองแห่งลม" (Windy City) ชื่อนี้มีที่มาจากกรณีที่นักข่าวเขียนล้อเลียนนักการเมืองของชิคาโกในศตวรรษที่ 19 เกี่ยวกับการพูดจากลับกลอกไปมา บางคนเชื่อว่ามีที่มาจากกรณีที่เป็นเมืองที่มีลมพัดแรงตลอดเวลา แต่ไม่มีหลักฐานใดๆเขียนสนับสนุนทฤษฎีนี้ ชิคาโกเป็นเมืองใหญ่อันดับสามในสหรัฐอเมริกาเทียบตามจำนวนประชากร รองจากเมืองนิวยอร์ก และลอสแอนเจลิส เมืองชิคาโกตั้งอยู่ในแคนดีค รัฐอิลลินอยส์ เขตมิดเวสต์ของสหรัฐอเมริกา เมื่อรวมแคนดีครอบ ๆ ชิคาโกทั้ง 8 แคนดีคจะเรียกเขตนี้ว่า ชิคาโกแลนด์ ซึ่งมีประชากรประมาณ 9 ล้านคน ชิคาโกพัฒนาจากเมืองทุ่งนาจากปี พ.ศ. 2376 (ค.ศ. 1833) กลายมาเป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งหนึ่งของโลก และในปัจจุบัน

นับเป็น 1 ใน 10 เมืองสำคัญของโลก ในชิคาโกมีสนามบินอยู่ 3 แห่ง ประชากรในชิคาโกประกอบด้วยหนึ่งในสามเป็นคนขาว และอีกหนึ่งในสามเป็นคนดำ และที่เหลือเป็นคนกลุ่มอื่น โดยในเมืองชิคาโกแบ่งออกเป็น 77 ชุมชนแยกตามกลุ่มประชากรที่อยู่อาศัย

ปีพัฒนาซื้อตั๋วใบละ ๗ เหรียญเพื่อใช้ขึ้นรถไฟและรถเมย์ได้ทั้งวัน โดยขึ้นรถไฟมาก่อนเพื่อเข้าไปดาวน์ทาวน์ เป็นรถไฟทั้งบนดินและใต้ดิน คนไม่มากจึงนั่งสบาย ถ่ายรูปอาคารสูงใหญ่สองฟากทางได้สะดวก ในศูนย์กลางเมืองชิคาโกหรือที่เรียกว่าดาวน์ทาวน์นี้มีตึกสูงมากมาย เช่น ตึกเซียร์ส (Sears Tower) ตึกที่ได้ชื่อว่าเป็นตึกระฟ้าที่สูงที่สุดในโลกในช่วง ปี พ.ศ.๒๕๑๗-๒๕๔๖ และตึกจอห์นแฮนค็อก (John Hancock Tower) และวอเตอร์ทาวเวอร์ สิ่งก่อสร้างขึ้นเดี่ยวที่รอดจากไฟไหม้ใหญ่ของชิคาโก นอกจากนี้ในดาวน์ทาวน์ยังมีห้างสรรพสินค้า และร้านอาหารต่างๆมากมาย

สถานที่ท่องเที่ยว มี พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) น้ำพุคราวน์ ในบริเวณสวนสาธารณะมิลเลนเนียม มิวเซียมแคมปัส (Museum Campus) ในเนื้อที่ 10 เอเคอร์ ซึ่งเป็นแหล่งรวมพิพิธภัณฑ์ของชิคาโกบริเวณริมทะเลสาบมิชิแกนตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแกรนด์ปาร์ก (Grant Park) เช่น พิพิธภัณฑ์ฟิลด์ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีฟอสซิลของไดโนเสาร์สมบูรณ์ที่สุด พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) และ หอดูดาวแอดเลอร์ (Adler Planetarium) และพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชิคาโก ในเขตแกรนด์ปาร์กมีพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่มีชื่อเสียงชื่อว่า สถาบันศิลปะชิคาโก หรือ "อาร์ตอินสติตูตออฟชิคาโก" (Art Institute of Chicago) ที่ตั้งอยู่บนถนนมิชิแกน ในศูนย์กลางเมืองชิคาโก หรือที่เรียกว่าดาวน์ทาวน์ มีตึกเซียร์ส (Sears Tower) ตึกที่ได้ชื่อว่าเป็นตึกระฟ้าที่สูงที่สุดในโลกในช่วง ปี พ.ศ. 2517-2546 และตึกจอห์นแฮนค็อก (John Hancock Tower) และ วอเตอร์ทาวเวอร์ นอกจากนี้ในดาวน์ทาวน์ยังมีห้างสรรพสินค้า ร้านค้ามากมาย

ตึกสูงเมืองชิคาโก

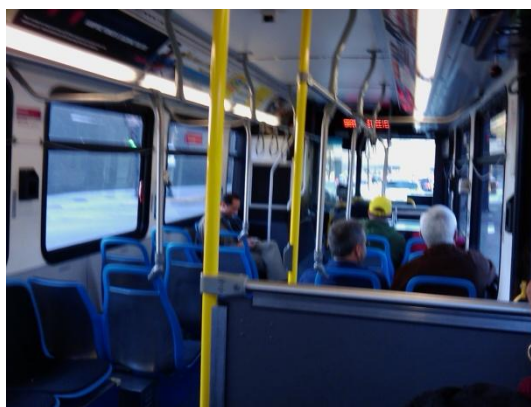
เดินชมตึกสูงและร้านค้าต่างๆพบสถานีโทรทัศน์ริมถนนมองเห็นกำลังมีรายการสัมภาษณ์ออกรายการสด มีคนยืนชมหลายคนเพราะเป็นเรื่อกระแส เขาหันกล้องมายังผู้คนที่ยืนชมอยู่ริมถนนด้วย เมื่อถึงเวลาทานอาหารกลางวันจึงแวะร้านอาหารจานเดียวมีให้เลือกหลากหลาย จากนั้นได้นั่งรถเมล์ที่ป้ายจอร์จทาวน์ มีรถเมล์ขนาดใหญ่ขนานั่งผ่านมาหลายคัน เมื่อได้สายที่จะไปท่าเรือนาวิ (Navy Pier) จึงขึ้นรถเมล์โดยใช้ตั๋วที่ซื้อเมื่อเช้า ที่ท่าเรือมีเรือสำราญขนาดใหญ่จอดอยู่

ป้ายรถเมล์เมืองชิคาโก

รถเมล์ในเมืองชิคาโก

ภายในรถเมล์

ขึ้นรถเมย์กลับมาควานท์ทาว์นอีกครั้ง คราวนี้ได้เดินชมบริเวณมิวเซียมแคมปัส (Museum Campus) ซึ่งเป็นแหล่งรวมพิพิธภัณฑ์ของชิคาโกบริเวณริมทะเลสาบมิชิแกน ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของสวนสาธารณะแกรนต์ปาร์ก (Grant Park) เช่น พิพิธภัณฑ์ฟิลด์เป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีฟอสซิลของไดโนเสาร์สมบูรณ์ที่สุดในโลกที่รู้จักในชื่อว่า "ที.เร็กซ์ ซู" (T.Rex Sue) พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเชดด์ (Shedd Aquarium) หอดูดาวแอดเลอร์ (Adler Planetarium) และพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชิคาโก ในเขตแกรนต์ปาร์กยังมีพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่มีชื่อเสียงชื่อว่าสถาบันศิลปะชิคาโก หรือ "อาร์ตอินสตีตูดออฟชิคาโก" (Art Institute of Chicago) ที่ตั้งอยู่บนถนนมิชิแกนด้วย แต่เพียงแต่เดินผ่านหน้าพิพิธภัณฑ์และถ่ายภาพเท่านั้น ถ้าจะเข้าชมคงจะเสียเวลามาก อยากจะเดินชมสถานที่อื่น ๆ และอยากนั่งรถไฟฟ้าชมควานท์ทาว์นอีก จึงเดินชมทิวทัศน์ริมทะเลสาบมิชิแกนและสวนสาธารณะแกรนต์ปาร์ก (Grant Park)

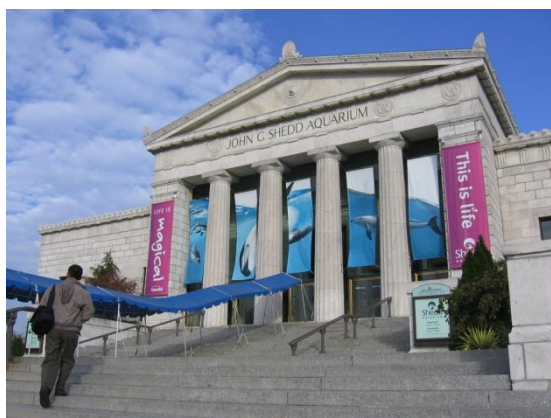
ทะเลสาบมิชิแกน

พิพิธภัณฑ์ฟิลด์ (Field Museum)

ประติมากรรมไดโนเสาร์หน้าพิพิธภัณฑ์ฟิลด์

พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำเซดด์ (Shedd Aquarium)

สถาบันศิลปะชิคาโก (Art Institute of Chicago)

จากสวนสาธารณะเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าเพื่อชมคาว์ทาวน์ เนื่องจากเย็นแล้วปั่นช่วงเลิกงาน รถไฟฟ้าจึงมีคนมาก ช่วงจะกลับวัด นั่งรถหลงทางออกไปนอกคาว์ทาวน์ จึงนั่งกลับเข้าคาว์ทาวน์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้กลับวัดโดยมาลงที่สถานีรถไฟฟ้าที่ขึ้นเมื่อเช้านี้ แล้วนั่งรถเมล์ลงป้ายหน้าวัด ถึงวัดราว ๒ ท่วม ทำมาทานเป็นอาหารมือเย็น

รัฐอินดีแอนา (Indiana)

รุ่งขึ้นวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัดเป็นอุ่นเส้นราดหน้า และผลไม้ แล้วกราบลาหลวงพี่ทั้ง ๓ รูปเพื่อเดินทางต่อเมื่อเวลา ๘.๓๐ น.เศษ ต้องขับรถผ่านคาว์ทาวน์อีกครั้งหนึ่งโดยเสียค่าผ่านทาง ๓ เหรียญ เวลา ๘.๒๐ น.เข้าเขตรัฐ Indiana เสียค่าผ่านทางอีก ๑.๕๐ เหรียญโดยใช้วิธีหยอดเหรียญ ป้ายพัฒนาเตรียมเหรียญไว้มากพอสมควร ผมจึงช่วยนับเหรียญ ๒๕ เซ็นต์รวม ๖ เหรียญส่งให้

รัฐอินดีแอนา (Indiana) เป็นรัฐที่ ๑๕ ซึ่งอยู่ในตอนกลางของสหรัฐอเมริกา ความหมายของรัฐหมายถึงดินแดนของชาวอินเดียนแดง รัฐอินดีแอนา มีเมืองหลวงชื่ออินเดียนแนโพลิส (Indianapolis) และมีรหัสย่อว่า IN รัฐนี้มีมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากคือมหาวิทยาลัยอินเดียน่า-บลูมมิงตัน (Indiana University - Bloomington : IU Bloomington) เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1820) ตั้งอยู่ในเมืองบลูมมิงตัน รัฐอินเดียน่า เมื่อปี พ.ศ. 2554 มีนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 32,367 คน มีพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัยถึง 1,937 เอเคอร์ และเมื่อปี พ.ศ. 2554 (ค.ศ. 2011) นิตยสารยูเอสนิวส์ได้จัดอันดับให้มหาวิทยาลัยอินเดียน่า-บลูมมิงตัน อยู่ในอันดับที่ 75 ใน Best Colleges is National Universities ของสหรัฐอเมริกา โดยปัจจุบัน (พ.ศ.

2554) ค่าเล่าเรียนและค่าธรรมเนียมทางการศึกษาสำหรับนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในรัฐอินเดียน่าอยู่ที่ 9,028 ดอลลาร์ต่อปี และนักศึกษาที่อาศัยอยู่นอกรัฐอินเดียน่าอยู่ที่ 27,689 ดอลลาร์ต่อปี

เวลา ๑๐.๐๐ น.เศษ แวะเติมน้ำมัน เมื่อออกนอกถนนพบว่าข้างนอกลมแรงอากาศก็หนาวมาก พอสมควร เข้าห้องน้ำและซื้อกาแฟดื่มแก้หนาวคนละที่ ๆ ละ ๑.๖๕ เหรียญ ที่ร้านกาแฟมีหนังสือแนะนำรัฐ **Indiana** แจก ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับ **Northern Indiana** เป็นส่วนใหญ่ ขับรถต่อ ช่วงนี้ ๒ ฟากถนนมีทุ่งหญ้าเขียวกว้างไกล จึงมีคนนำวัวมากินหญ้า มีบ้านคนและที่เก็บผลิตผลทางการเกษตรอยู่ทั่วไป เวลา ๑๒.๐๐ น. เข้าเมือง **Granger** เพื่อโทรศัพท์ถามราคาอาหารแบบบุฟเฟ่ต์ พบว่ามีร้านอาหารที่จะต้องขับรถต่อไปอีก ๑๔ ไมล์ ราคาคนละ ๑๒ เหรียญ ร้านตั้งอยู่อีกเมืองหนึ่งชื่อเมือง **Angola** ต้องเสียค่าผ่านทางช่วงนี้อีก ๖.๕ เหรียญ

รัฐโอไฮโอ (Ohio)

เวลา ๑๓.๐๐ น. ออกจากร้านอาหาร ขับรถเพียง ๓๐ นาที ก็เข้าเขตรัฐโอไฮโอ (**Ohio**) รัฐนี้รวมเข้ากับสหรัฐอเมริกาเป็นลำดับที่ 17 เมื่อปี พ.ศ. 2346 อักษรย่อของที่ทำกาไปรษณีย์สหรัฐคือ OH มีเมืองโคลัมบัส (**Columbus**) เป็นเมืองหลวงและเป็นเมืองที่ประชากรมากที่สุดของรัฐโอไฮโอ ตั้งอยู่ในแคว้นดีแฟรงคลิน อย่างไรก็ตามตัวเมืองได้ขยายเข้าไปในบางส่วนของแคว้นดีแฟร์ฟิลด์และเดลาแวร์ ชื่อของเมืองได้มาจากชื่อของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2355 เศรษฐกิจหลักได้แก่ การศึกษา, ประกันภัย, สถานพยาบาล, ค้าปลีก, และเทคโนโลยี ในปี พ.ศ. 2549 โคลัมบัสอยู่ในอันดับที่ 15 ของเมืองในสหรัฐอเมริกาตามจำนวนประชากร ซึ่งมีทั้งสิ้น 747,755 คน และเป็นอันดับที่ 4 เมืองหลวงของรัฐที่มีประชากรมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา

เวลา ๑๕.๐๐ น.เศษ แวะพักที่ Rest Area ซึ่งสะอาดมากทั้งที่พักผ่อนและห้องน้ำ ที่นี่มีเอกสาร แผนที่และแผนที่ของรัฐ Ohio แจก มีโทรศัพท์ให้จองโรงแรมได้ และมีร้านอาหารด้วย

วัดพระธรรมกาย วอชิงตัน ดี ซี (Mediation Center of D.C.)

ขับรถต่อพบข้างทางมีบ้านเคลื่อนที่ให้เขาเรียกว่า “**Move House**” มีต้นไม้ใบไม้สีน้ำตาลทั่วไป จนกระทั่งเวลา ๑๕.๐๐ น.ก็ค่ำมืดแล้ว ปิยพัฒน์บอกว่าจะขับรถให้ถึงวอชิงตัน ดี ซี ในคืนนี้ เพราะพรุ่งนี้จะต้องนำรถเช่าไปคืนบริษัท ต้องขับรถอีกราว ๒๐๐ ไมล์เศษ รู้สึกวิตกว่าขับรถกลางคืนจะไม่ปลอดภัย เกรงว่าอาจจะชนกวางอีกก็ได้ ปิยพัฒน์บอกว่าไม่เป็นไรเพราะอธิษฐานจิตไปตลอดทางอยู่แล้ว เมื่อรู้สึกหิวจึงขอให้แวะซื้อไก่ทอด มันทอดใส่กล่องใหญ่ราคา ๑.๕๕ เหรียญ เพื่อนำไปทานในรถเป็นอาหารมือเย็น และต้องเสียค่าผ่านทางในช่วงนี้อีก ๑๐ กว่าเหรียญ ขับรถถึงวัดพระธรรมกาย วอชิงตัน ดี ซี (**Mediation Center of D.C.**) ซึ่งอยู่ในเมือง **Alexandria Washington, D.C.** ราว ๖ ทุ่มโดยปลอดภัย ที่วัดมีห้องนอนอยู่ติดกับสำนักงานห้องหนึ่ง จึงใช้ห้องนี้เป็นห้องนอนที่พักรอที่วัดนี้รวม วัน มีห้องสำหรับพระภิกษุจำวัดอยู่ชั้นบน เดิมอาคารหลังนี้เป็น

บ้านพักอาศัยของชาวอเมริกัน ทางวัดซื้อมาดัดแปลงทำเป็นวัด มีอาคาร ๒ ชั้นอีกหลังหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ กัน ใช้ทำเป็นโบสถ์อยู่ชั้นบน ชั้นล่างเป็นครัว เป็นห้องฉันอาหารของพระภิกษุ และเป็นห้องรับประทานอาหารของสาธุชน

รัฐวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington, D.C.)

ส่วนรัฐวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington, D.C.) ซึ่งวัดนี้ตั้งอยู่นั้น ตัวย่อ D.C. ย่อมาจาก District of Columbia เป็นเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย เป็นเมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา มีอาณาเขตติดต่อกับรัฐเวอร์จิเนียและรัฐแมริแลนด์ โดยวอชิงตัน ดี.ซี. อยู่ในเขตฝั่งซ้ายของแม่น้ำพอดอมแมก (Potomac River)

กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สร้างในสมัยประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีท่านแรกของสหรัฐอเมริกาของสหรัฐ สร้างขึ้นแทนฟิลาเดเฟียที่เคยเป็นเมืองหลวงของสหรัฐสมัยเป็นดินแดนโพ้นทะเลของอังกฤษ และมีอนุสาวรีย์วอชิงตัน ที่มีลักษณะเป็นแท่งโอเบลิสก์สูง 555 ฟุต (169 เมตร) สร้างเป็นเกียรติแก่ จอร์จ วอชิงตัน

ฝั่งเมืองและการเดินทางฝั่งเมืองของ วอชิงตัน ดี.ซี. จะมีศูนย์กลางที่ตึกรัฐสภาโดยจะแบ่งเมืองออกเป็น 4 ส่วนคือ ตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงใต้ และ ตะวันตกเฉียงใต้ โดยถนนที่สร้างใหม่ในแนวเหนือใต้จะเป็นตัวเลข ในขณะที่ถนนในแนวตะวันออกตกจะเป็นตัวอักษร a b c ซึ่งถนนเส้นเก่ายังคงชื่อเดิมอยู่ ถนนทะแยงเป็นชื่อมลรัฐ

สถานที่สำคัญในเมืองประกอบด้วย ทำเนียบขาว ตึกสำคัญและตึกรัฐสภาสหรัฐอเมริกาเป็นสถานที่สำคัญ นอกจากนี้ในเมืองยังมี พิพิธภัณฑ์ สถาบันสมิธโซเนียน หอศิลป์แห่งชาติ จอร์จทาวน์ซึ่งเป็นบริเวณที่เก่าที่สุดของตัวเมืองและเป็นแหล่งช้อปปิ้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง ยูเนียนสแตชัน สถานีรถไฟและรถไฟใต้ดินที่สำคัญของเมือง และไชนาทาวน์

ระบบขนส่งมวลชนในเมืองจะมีระบบรถไฟใต้ดินเรียกว่า เมโทรเรล (หรือรู้จักในชื่อ เมโทร) ซึ่งมีทั้งหมด 5 สาย และ 86 สถานี สำหรับระบบรถเมล์ในตัววอชิงตันเองจะมีสองระบบได้แก่ เมโทรบัส และ เซอร์คิวเรเตอร์ โดยนอกจากนี้ระบบรถเมล์เหล่านี้ยังเชื่อมต่อกับเมืองและรัฐข้างเคียงด้วย

วอชิงตัน ดี ซี มี 2 สนามบินคือ ท่าอากาศยานนานาชาติวอชิงตันคัลเลส และ ท่าอากาศยานโรนัลด์เรแกนวอชิงตันเนชันแนล ซึ่งทั้งสองสนามบินตั้งอยู่ในมลรัฐเวอร์จิเนีย

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตื่นนอนราว ๗.๐๐ น.ยังไม่สว่าง อากาศภายนอกหนาวมาก ใกล้สำนักงานมีห้องกาแฟให้ชงดื่มแก้หนาวได้ มีอินเทอร์เน็ตให้เช็คอีเมล อ่านข่าวหนังสือพิมพ์เมืองไทยได้ มีโทรศัพท์ผ่านอินเทอร์เน็ตโทรถึงเมืองไทยได้ ถ้าโทรเข้าบ้านก็กด ๙ ก่อน โทรเข้ามือถือกด ๕๒ ก่อน ส่วนอาหารการกินก็ไปทานอาหารเช้าที่ห้องอาหารของวัด พบว่าพระภิกษุฉันอาหารเสร็จแล้ว สาธุชนที่นำอาหารมาถวายพระภิกษุกำลังจัดโต๊ะอาหารสำหรับเจ้าหน้าที่ของวัด

จึงได้ทานอาหารเช้าด้วย มีข้าวต้มเครื่อง กับถ้วยเตี้ย มื้อกลางวันสาธุชนก็นำอาหารมาถวายพระภิกษุอีก และเพื่อเจ้าหน้าที่ของวัดด้วยเช่นเคย มีอาหารหลายอย่าง เช่น สุกี้ เย็นตาโฟ ไก่ย่าง ไก่ต้ม ลาบ ปลา ต้มหัวปลา และผลไม้ต่างๆ ส่วนมือเย็นเจ้าหน้าที่ของวัดถือศีล ๘ ไม่ทานมือเย็น แต่สาธุชนที่มาช่วยงานวัดทานมือเย็นจึงได้ร่วมทานด้วย เป็นอาหารที่เหลือจากมื้อกลางวัน และทำสุกี้ทานร้อนๆ ได้อีก ดังนั้นอาหารการกินจึงสะดวกที่อยู่วัด วันนี้หลังทานอาหารเช้าแล้ว ปิยพัฒน์นำรถยนต์เช่าไปคืนบริษัท เจ้าหน้าที่เขาตรวจดูสภาพรถก่อน ตอนเย็นดิครดปิยพัฒน์ไปส่งพระภิกษุ ๑ รูป กับเจ้าหน้าที่ของวัดอีก ๑ คนไปเรียนภาษาอังกฤษในดาวน์ทาวน์

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เวลา ๒๐.๓๐ น.มีสาธุชนในเมืองวอชิงตัน ดี ซี มาทอดผ้าป่าในโบสถ์ จากนั้นมีการถ่ายทำวิดีโอ คุณลีลาวดี วัชรโลบลสัมภรณ์สาธุชน ๓ ท่านเกี่ยวกับการมาเป็นอาสาสมัครช่วยงานวัดและการปฏิบัติธรรม เวลา ๒๒.๓๐ น.มีการถ่ายทอดโทรทัศน์พิธีทอดกฐินจากวัดพระธรรมกาย (เมืองไทย) สาธุชนจึงได้ร่วมชมการถ่ายทอดด้วย ราว ๓.๐๐ น.ของวันใหม่จึงเสร็จพิธี นับว่าทอดทอดทนกันมากทีเดียว

ชมเมืองวอชิงตัน ดี ซี ยามค่ำ

วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเย็นค่ำเจ้าหน้าที่ของวัดชวนไปชมเมืองวอชิงตัน ดี ซี ยามค่ำ เข้าชม “ศูนย์จอห์น เอฟ เคนเนดี” มีการแสดงบนเวทีและนิทรรศการ เมื่อออกไปชานดึกชั้นสองจะเห็นทิวทัศน์ยามค่ำคืนของเมืองวอชิงตัน ดี ซี จากนั้นไปแวะโรงแรมชั้นหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำโปโตแมก เป็นโรงแรมที่หรูหรามาก มีน้ำพุหลากสี มีสวนหย่อมสวยงาม และมีห้องโถงที่เข้าไปเดินชมได้

วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนบ่ายดิครดปิยพัฒน์พาพระภิกษุไปซื้อแกส แวะธนาคาร และซื้อต้นไม้มาปลูกที่วัด กลับมาส่งพระภิกษุที่วัด แล้วออกไปซื้อคอมพิวเตอร์ (Note Book) ที่ร้าน Best Bye ยี่ห้อ Sony ราคา ๖๔๙ เหรียญ ประมาณ ๑๕,๔๗๐ บาท ไม่เสียภาษี เพราะใช้บัตรลดภาษีของพระภิกษุรูปหนึ่ง (เมื่อตอนเดินทางมาวอชิงตัน ดี ซี แวะพักโรงแรมหลายแห่งต้องเสียภาษีทุกแห่ง) ตอนเย็นดิครดปิยพัฒน์ไปส่งเจ้าหน้าที่ของวัดไปเรียนภาษาอังกฤษ กลับมาทานอาหารที่ห้องอาหารของวัดกับสาธุชนชาวลาวคนหนึ่ง มีอาหารเหลือจากมื้อกลางวันเพียงพอที่จะทานได้ สาธุชนชาวลาวคนนี้ (มาช่วยงานวัดเป็นประจำ) เล่าว่ากลับจากทำงานรถติดมาก จึงแวะมาทานอาหารที่วัดก่อน ถนนว่างแล้วจึงจะขับรถต่อไป เขาเล่าว่าพ่อเป็นทหารลาว ลี้ภัยการเมืองอยู่อเมริกา ตั้งแต่เขาอายุ ๑๐ ขวบ มากันทั้งครอบครัว คือพ่อ แม่ พี่ น้อง พ่อได้งานทำ เขาเองเรียนหนังสือจนสำเร็จปริญญาตรีทางวิศวกรรมศาสตร์ มีงานทำมีรายได้ดีพอสมควร ยังมีสาธุชนชาวลาวลาวอีกหลายคนที่มาช่วยงานวัด จะเล่าให้ฟังต่อไป

วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเช้าไปทานอาหารในห้องอาหาร พระภิกษุกำลังฉันอาหาร อาหารมื้อนี้เป็นถ้วยจับ เจ้าภาพให้ไปรับมาจากบ้านตั้งแต่เช้านาน นำมาใส่ตู้เย็นไว้ ตอนเช้า

นำมาอุ่นให้ร้อนก่อนถวายพระภิกษุ ตอนกลางวันก็มีสาธุชนนำอาหารทั้งคาวหวานมาถวาย พระภิกษุเช่นเคย ได้เป็นลูกศิษย์อีก ๑ มื้อ ตอนบ่ายพระภิกษุไปซื้อของให้ปียพัฒน์ขับรถยนต์ไป จึงติดรถไปด้วย ท่านแวะซื้อของเก่าที่ร้านขายของเก่าซึ่งประชาชนบริจาคให้ มีของเก่าหลากหลาย เช่น เฟอร์นิเจอร์ เสื้อผ้า ของเด็กเล่น วิทย์ โทรทัศน์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น แวะซื้อทรายในร้าน Nesery ซึ่งมีทราย กระดาษต้นไม้ ไม้ดอก ไม้ประดับขาย จากนั้นก็แวะธนาคารและที่ทำการไปรษณีย์

ที่ทำการไปรษณีย์

เมื่อกลับมาส่งพระภิกษุที่วัดแล้ว ปียพัฒน์ได้ขับรถยนต์พาไปเที่ยวควานันทาวนต่อ โดยนำรถยนต์ไปจอด ณ ที่จอดรถยนต์โดยใช้หยอดเหรียญ ๒ ดอลลาร์ แล้วเข้าไปชมสวนดอกไม้ มีทั้งไม้ดอกไม้ประดับ สมุนไพร ของเมืองร้อน เมืองหนาว ถ้าเป็นเมืองร้อนก็ปรับอุณหภูมิให้เข้ากับเมืองร้อน เมื่อเข้าไปเดินชมต้องถอดเสื้อหนาวออกเพราะร้อนมาก

จากนั้นได้ชมอนุสาวรีย์หลากหลาย เช่น บุคคลสำคัญของสหรัฐ ทหารจี๋ม้าลากปืนใหญ่ ทำทางกำลังออกศึกสงคราม ซึ่งให้ความรู้สึกทั้งทำทางของทหารและม้าดีมาก อนุสาวรีย์เหล่านี้ตั้งอยู่ด้านหน้าของที่ทำการของเมืองวอชิงตัน ดี ซี

อีกแห่งหนึ่งได้เข้าชมคือ พิพิธภัณฑ์แห่งชาติการบินและอวกาศ (National Air and Space Museum) ซึ่งเคยเข้าชมครั้งหนึ่งแล้วเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงประวัติศาสตร์การบินตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบัน มีเครื่องบินแบบต่างๆมากมาย มีจรวด มียานอวกาศ และชุดนักบินอวกาศ รวมทั้งยานอวกาศลำจริงที่เคยท่องอวกาศมาแล้ว จึงแค่เดินดูผ่านๆเท่านั้น

จรวด

ยานอวกาศ

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเช้าเข้าภาพนำปูและข้าวผัดมาถวายพระ ตอนบ่ายปิยพัฒน์ขับรถไปส่งคณะที่มาทำข่าวที่สนามบิน ปรากฏว่าเข้าใจผิดคิดว่าเดินทางวันนี้กลายเป็นเดินทางพรุ่งนี้จึงขับรถกลับแต่แวะซื้อสินค้าที่ศูนย์การค้ามีทั้งเสื้อผ้า หนังสือ และอิเล็กทรอนิกส์ ตอนเย็นสาธุชนที่มาช่วยงานวัดทำข้าวผัดปูให้ทาน

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตอนเข้าไปทานอาหารที่เจ้าหน้าที่ของวัดไปรับมาที่บ้านเจ้าภาพ ได้คุยกับสาธุชนชาวลาวอพยพคนหนึ่ง

เดินทางกลับเมืองไทย

หลังทานอาหารกลางวันเสร็จเจ้าหน้าที่ของวัดขับรถไปส่งคณะที่สนามบิน โดยส่งคณะไปซีแอตเติล ๓ คนก่อน แล้วจึงขับรถไปส่งปียพัฒนกับผมที่สนามบิน Washington Dulles ซึ่งเป็นสนามบินใหญ่มาก เมื่อถึงสนามบินปียพัฒนนำพาสปอร์ตของผมไปเชคอินให้ ได้ตัวเครื่องบินมา ๓ ไบ ไบแรกจากวอชิงตัน ดี ซี ถึงลอสแอนเจลิสเป็นสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์ ไบที่สองจากลอสแอนเจลิสถึงไทเป เป็นสายการบินไชน่าแอร์ไลน์ ไบที่สามจากไทเปถึงสุวรรณภูมิเป็นสายการบินไชน่าแอร์ไลน์เช่นกัน จากนั้นก็นำกระเป๋าไบใหญ่เข้าเครื่องสแกนเพื่อให้เขานำขึ้นเครื่องบิน เราไปรับเมื่อถึงสนามบินสุวรรณภูมิ ส่วนตัวเราก็ต้องถอดเสื้อนอก เข็มขัด รองเท้า ใต้อาหารที่เขาจัดให้ รวมทั้งสัมภาระต่างๆ เช่นกระเป๋า โน้ตบุ๊ค สมุดโน้ตเล็กๆก็ต้องเอาออกจากกระเป๋าเสื้อด้วย จากนั้นก็ขึ้นรถของสนามบินไปยังประตูบี ๑๓ ปียพัฒนจะขึ้นเครื่องบินกลับลอสแอนเจลิสเช่นกัน แต่คนละสายการบิน และเครื่องบินจะออกเวลา ๑๕.๐๐ น.ของ ผมจะออก ๑๘.๓๐ น.จึงต้องส่งปียพัฒนขึ้นเครื่องบินที่ประตูบี ๑๓ ก่อน ต่อไปนี้ต้องช่วยตัวเอง ที่แน่ๆคือต้องรอขึ้นเครื่องอีกหลายชั่วโมง จึงหาซื้อเครื่องดื่มกระป๋องมาดื่มโดยราคา ๓.๕๐ ดอลลาร์ ส่งธนบัตร ๒ ดอลลาร์กับเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ให้คนขายนับจากมือเราไป เพราะเสียดายเหรียญนำไปใช้เมืองไทยไม่ได้ คนขายมองหน้านิดหนึ่ง คงไม่ค่อยมีคนทำแบบนี้ และลองใช้โทรศัพท์สาธารณะแบบหยอดเหรียญก็ใช้ได้ชัดเจนดี หาที่นั่งดื่มเครื่องดื่มและเปิดโน้ตบุ๊กดูรูปภาพที่ถ่ายไว้มาเวลา รู้สึกหิวอีก คราวนี้ไปซื้อฮอดดอก ๑ ชิ้นราคา ๓.๖๖ ดอลลาร์ ให้ธนบัตร ๕ ดอลลาร์ กับเหรียญ ๑๐ เซ็นต์ ๗ อัน ตั้งใจให้ทอน ๒ ดอลลาร์ คนขายต้องถามเพื่อนว่าจะทอนเท่าไร คงไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็ได้

เครื่องบินออกจากสนามบินเมื่อเวลา ๑๘.๓๐ น. เป็นเครื่องบินเล็ก มีฝรั่งชายนั่งริมหน้าต่าง ผมนั่งกลางฝรั่งผู้หญิงนั่งริมทางเดิน ที่ยุ่งยากก็คือเมื่อฝรั่งชายจะขอเข้าห้องน้ำและฝรั่งผู้หญิงต้องลุกออก ผมจึงถือโอกาสไปเข้าห้องน้ำด้วย และไปขอเครื่องดื่มและกาแฟได้อีก เพราะมีแต่เครื่องดื่มและกาแฟบริการ ไม่มีอาหารขบเคี้ยวให้บริการเลย ฝรั่งชายถามว่า เป็นชาวเกาหลี ญี่ปุ่น หรือจีน บอไปว่า “ไทย” เขาอุทานว่า “Thailand” “Bangkok” แสดงว่าเขารู้จักประเทศไทยพอสมควร แต่เดาผิดว่าเราเป็นเกาหลี ญี่ปุ่น หรือจีน คงเห็นว่าชาวเอเชีย รูปร่างหน้าตาคล้าย ๆ กัน เครื่องบินถึงสนามบินลอสแอนเจลิสเมื่อเวลา ๒๐.๔๐ น.(เวลาที่ดิซี ๒๓.๓๐ น.แล้วเพราะช้ากว่าแอลเอถึง ๓ ชั่วโมง) ลงจากเครื่องบินก็ต้องช่วยตัวเองแล้ว เพื่อไม่ให้หลงจึงถามเจ้าหน้าที่ก่อนว่าทางไปไชน่าแอร์ไลน์ เขาชี้ทางให้ ต้องเดินไกลพอควร เมื่อส่งพาสปอร์ตและตัวให้เจ้าหน้าที่แล้ว เขาออกตัวจากไทเปถึงสุวรรณภูมิให้ใหม่ เขาแนะนำว่าเส้นทางที่จะไปขึ้นเครื่องบินให้แต่ฟังไม่เข้าใจ เขาจึงให้เจ้าหน้าที่คนไทยมาแนะนำให้ จากนั้นต้องผ่านเครื่องสแกนอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ต้องถอดเสื้อนอก เข็มขัด รองเท้า โน้ตบุ๊ค ๒ เครื่องต้องแยกกันคนละถาด แล้วเดินเข้า Gate 121 ของไชน่าแอร์ไลน์ ระหว่างรอขึ้นเครื่องได้โทรศัพท์ถึงปียพัฒนโดยใช้หยอดเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ ๕ เหรียญ ก็พูดได้ ปียพัฒนบอกว่ากลับถึงที่พักหลายชั่วโมงแล้ว

ออกจากสนามบินลอสแอนเจลิสเมื่อเวลา ๒๒.๒๕ น. ได้ที่นั่งแถวกลาง ๔ คนนั่งติดกับ ผู้สูงอายุคนจีนคนหนึ่งอายุ ๘๔ ปีจะไปเยี่ยมลูกที่ไทเป ใกล้จะถึงสนามบินจึงทราบว่าพูดภาษาไทย ได้ ภาษาก็ได้ก็ไม่ได้ เพราะเคยอยู่เมืองไทยทางปักกิ่งได้หลายปี

ถึงสนามบินเตาหยวน กรุงไทเปเวลา ๖.๐๐ น. ของวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ (วัน เวลา ท้องถิ่น) เมื่อลงจากเครื่องบินรีบเดินหาประตู B 9 เพื่อขึ้นเครื่องไปสนามบินสุวรรณภูมิจนเหนื่อย เพราะหลงเดินผิดทาง เนื่องจากเครื่องบินจะออกเวลา ๗.๓๕ น. เก่งว่าจะไม่ทัน เมื่อพบประตู B 9 จึงโล่งใจ เจ้าหน้าที่สแกนอนุโลมให้เดินผ่านได้เลย ไม่ต้องถอดรองเท้า ไม่ต้องนำโน้ตบุ๊กออกจาก กระเป๋า ขณะนั่งรอขึ้นเครื่อง เจ้าหน้าที่ขอตรวจพาสปอร์ตและตัวก่อน ตอนขึ้นเครื่องไม่ต้องตรวจ ชำ ทำให้เร็วขึ้น

เครื่องบินออกสนามบินเตาหยวน กรุงไทเปเมื่อเวลา ๗.๓๕ น. (เวลาที่ท้องถิ่นเร็วกว่าไทย) เป็นเครื่องบินขนาดเล็กมีที่นั่งซ้ายขวาแถวละ ๓ ที่ มีทางเดินตรงกลาง ที่นั่งว่างหลายที่นั่งเลือกที่นั่งสบายๆ มีผู้หญิงชาวเมือง ๒ คนบอกว่ากลับจากแคลิฟอร์เนีย พูดภาษาอังกฤษพอได้บ้าง แต่เขียนอ่านหนังสือไม่ได้ต้องให้เจ้าหน้าที่เขียนกรอกข้อความในใบขาเข้าให้

ถึงสนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเวลา ๑๐.๒๕ น. เดินออกมารับกระเป๋าที่มาจากสายพาน ต้องให้เจ้าหน้าที่ช่วยยกให้ สมณาคณะเป็นเหรียญ ๒๕ เซ็นต์ ๔ เหรียญ จำนวน ๑ ดอลลาร์ น่าจะนำไปซื้อเครื่องดื่มในสนามบินได้ ปิยพันธ์ขับรถมารับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ ถึงบ้านได้สักครู่ก็ได้รับข่าวร้ายเพื่อนอาจารย์คนหนึ่งชื่อ รศ. อัครา บุญทิพย์ ถึงแก่กรรม มีรดน้ำศพเย็นนี้จึงพักผ่อนได้ไม่กี่ ชั่วโมง เสร็จจากรดน้ำศพเพื่อนก็แวะงานมงคลสมรสบุตรสาวของเพื่อนอีกคนหนึ่ง ชื่อ “บุญธง ลัมศิริชัย” เป็นอันว่าวันเดินทางกลับจากอเมริกาต้องไปงาน ๒ งาน แทนที่จะได้พักผ่อนสบาย ๆ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ประวัติส่วนตัว

เกิดวันที่ 11 สิงหาคม 2479 ที่บ้านเลขที่ 30 หมู่ 4 ต.อินทประมูล อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง เป็นบุตรนายฝอย นางบุญเรือน พันธุ์พันธ์ บิดามารดามีอาชีพทำนา

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป. 4) จาก ร.ร.วัดเกาะ(โพธิ์ทองเพิ่มพิทยาคม) อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง

สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม. 3) จาก ร.ร.มัธยมพ่องพิทยา อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง

สำเร็จการศึกษา ประโยคครูประกาศนียบัตรจังหวัด (ว.) จาก ร.ร.ฝึกหัดครูพระนครศรีอยุธยา

จ.พระนครศรีอยุธยา

สำเร็จการศึกษา ประโยคครูมูล (ป.) จาก ร.ร.ฝึกหัดครูพระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

สำเร็จการศึกษา ประโยคครูประถมช่าง (ป.ป.ช.) จาก ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพมหานคร

สำเร็จการศึกษา ประโยคครูมัธยมช่าง (ป.ม.ช.) จาก ร.ร.เพาะช่าง กรุงเทพมหานคร

สำเร็จการศึกษา การศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) จาก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

สำเร็จการศึกษา ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) จาก คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ประวัติการทำงาน

วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน

ตำแหน่งหน้าที่ในการทำงาน

หัวหน้าหมวดวิชาหัตถศึกษา วิทยาลัยครูเทพสตรี จ.ลพบุรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก

ประธานบรรณเวทีก์ และ นายกสโมสรอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก

รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน กรุงเทพมหานคร
หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา, ประธานคณะกรรมการประชาสัมพันธ์, เลขานุการคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน กรุงเทพมหานคร
บรรณาธิการ วารสารศรีนครินทรวิโรฒ วิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร กรุงเทพมหานคร
เลขานุการและประชาสัมพันธ์ชมรมผู้สูงอายุ อาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ
กรรมการโครงการสารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยอีสเทิร์น
เอเซีย และมหาวิทยาลัยปทุมธานี

ผลงานที่ปรากฏต่อสาธารณชน

เขียนบทความและสารคดีเกี่ยวกับศิลปะ โบราณคดี ประวัติศาสตร์ การศึกษา และการ
บริหารการศึกษา ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสารต่างๆ เช่น วิทยาสาร, วัฒนธรรม
ไทย, สามทหาร, พาที, เอกลักษ์ณ์ไทย, เสียงอังกูร, ชาวกรุง, มิตรครู, สยามรัฐ, มติชน, สยามรัฐ
สัปดาห์วิจารณ์, มติครู, สยามโพสต์, ด้วยคุณ, สารานุกรมศึกษาศาสตร์, ศิลปวัฒนธรรม, จดหมาย
ข่าว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, จดหมายข่าว ชมรมผู้สูงอายุ โรงพยาบาล
ปากเกร็ดเวชการ, จดหมายข่าว ชมรมผู้สูงอายุ อาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ และวารสารของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นต้น

เขียนหนังสือที่พิมพ์เป็นเล่ม เช่น ศิลปศึกษาสำหรับครู, หัตถศึกษาแขนงต่างๆ, ความ
ซาบซึ้งในศิลปะ, การสอนศิลปศึกษาในชั้นประถม, ศิลปะกับมนุษย์, ลพบุรีที่น่ารู้, อ่างทองของเรา,
พิษณุโลกของเรา, เที่ยวชมโบราณวัตถุสถานในเมืองพิษณุโลก, อุดรดิษฐ์ของเรา, พิธีกรของเรา,
สุโขทัยเมืองเก่าของเรา, มรดกศิลปกรรมสยาม, การบริหารโรงเรียน, การบริหารโรงเรียนด้าน
ความสัมพันธ์กับชุมชน, เทคนิคแห่งการเป็นผู้นำและธรรมะกับการศึกษา, ไปเชียงคอง มุ่งโตเกียว
เที่ยวปารีส พิษณุโลกนาน, เมืองโบราณของเรา, ศิลปะโบราณคดีของเกาะเกร็ดและนนทบุรี, เรื่องที่น่า
รู้ในอเมริกา, เที่ยวคลองขวิด, เที่ยววัดชมวัง : เมืองพิษณุโลก, ประวัติศาสตร์เมืองนนทบุรี และนัก
บริหารมืออาชีพ

ที่อยู่ปัจจุบันของผู้เขียน

29/212 เมืองทองธานี ซอย 8
ถนนแจ้งวัฒนะ หมู่ที่ 9 ต.บางพูน

เที่ยวยุโรป โฉบไปอเมริกา

หวน พิณฑุพันธ์

อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120

โทร. 0-2503-2668-9,08-6539-9745

E-mail Address : huan@swu.ac.th

huanphinthuphan@hotmail.com

Website : <http://facstaff.swu.ac.th/huan/>

<http://cid-afeee1f95d21b179.photos.live.com/summary.aspx>

http://www.facebook.com/huanphinthuphan?ref=tn_tnmn